

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2S/46/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1014200335
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vlastimil Pavlikovský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1014200335.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vlastimila Pavlikovského a členov senátu JUDr. Mariána Trenčana a Mgr. Viliama Pohančenika, v právnej veci žalobcu: I. I. S., I. XXX/X, Y., zastúpený: Beňo & Partners, advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 44 250 029, Nám. sv. Egídia 95, Poprad, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-B.-XXX/XXXX/OPK zo dňa 29.01.2014, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Krajský súd v Bratislave napadnuté rozhodnutie žalovaného č. KM-B.-XXX/XXXX/OPK zo dňa 29.01.2014 ako aj personálny rozkaz ministra žalovaného č. 24 zo dňa 23.10.2013 z r u š u j e podľa § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p. a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi súd náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

I.
Rozhodnutia správnych orgánov

Žalobou napadnutým rozhodnutím zo dňa 29.01.2014 žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil ním vydané prvostupňové rozhodnutie, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon č. 73/1998 Z.z.“ alebo ako „zákon“), pretože svojim konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Dôvodom prepustenia žalobcu bola skutočnosť, že dňa 20.06.2013 na základe predchádzajúcej dohody sa stretol so G. Y. v hoteli R., kde ho táto požiadala o pomoc pre jej priateľa študenta Lekárskej fakulty UPJŠ Košice R. Z. Z. zo G. Z. v súvislosti so zložením náročnej postupovej skúšky z histológie a embryológie, ktorú odkladal, a na ktorú mal stanovený termín dňa 03.07.2013, pričom žalobca uviedol, že sa vie prihovoriť, že zavolá svojmu známemu a že on to vybaví. Pred ňou si telefonicky dohodol stretnutie s nejakou osobou, ktorej totožnosť neuviedol a zároveň jej povedal, aby v telefóne pri hovoroch a sms-správach priamo neuvádzala skutočnosti, že vybavujú skúšku. Následne si sms-správu od nej vyžiadal meno a dátum narodenia jej priateľa. Ešte v ten deň si s žalobcom telefonicky dohodli stretnutie na Rožňavskej ulici v Košiciach pred obytným blokom č. 7, kde jej povedal, že všetko bude vybavené, ale že to žiaľ nebude zadarmo a bude to stáť 2000 eur. G. Y. uvedenú sumu žalobcovi odovzdala dňa 24.06.2013 na M. ulici v Y. pred obytným blokom č. 7.

II.
Žaloba

Žalobca považoval obe rozhodnutia za vydané v rozpore so zákonom, žiadal ich zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

Uviedol, že skutok, ktorý bol dôvodom jeho prepustenia zo služobného pomeru mohol byť zároveň kvalifikovaný ako trestný čin. Poukázal na to, že každý úmyselný trestný čin je hrubým porušením služobnej prísahy, ale nie každé porušenie služobnej prísahy je trestným činom. V prípadoch, keď nie je sporná trestnosť konania, ale sporným je konanie samotné, nemožno oddeliť postup správneho orgánu v konaní o prepustenie žalobcu s postupom orgánov činných v trestnom konaní pri vyšetrovaní a objasňovaní trestného činu. Podľa názoru žalobcu sa preto v predmetnom konaní mala uplatniť prezumpcia neviny a pokiaľ mu nebol preukázaný opak, mal byť považovaný za nevinného. Je vylúčené, aby korupčné konanie bolo porušením služobnej prísahy a súčasne nebolo aj trestným činom. V takom prípade potom nadriadený žalobcu nemal oprávnenie predbežne rozhodovať o tom, či sa skutok stal, t.j. rozhodovať o vine bez toho, aby v zmysle zásady prezumpcie neviny považoval žalobcu za nevinného, kým trestný súd nerozhodne o jeho vine. Postupom, ktorý správny orgán v danom konaní použil, došlo k predbežnému uznaniu viny žalobcu zo spáchania trestného činu, čo je v právnom štáte neprípustný procesný postup.

Uvedenému záveru nasvedčuje aj tá skutočnosť, že zákonodarca možnosť prepustenia pre odsúdenie zo spáchania trestného činu priamo zakotvil v § 192 ods. 1 písm. f/ zák. č. 73/1998 Z.z.. Ak by správny orgán nebol povinný rešpektovať zásadu prezumpcie neviny, nemalo by toto ustanovenie žiadny význam. V takom prípade by začatie trestného stíhania policajta postačovalo v správnom konaní posúdiť ako predbežnú otázku, či sa skutok stal a následne rozhodnúť o jeho prepustení pre porušenie služobnej prísahy, tak ako to urobil žalovaný v danom prípade.

Žalobca tiež namietal použitie dôkazov získaných v rozpore so zákonom. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že správne orgány založili svoje rozhodnutie v podstatnej miere na dôkazoch získaných z odposluchu telefónnej stanice žalobcu vykonaného v čase pred vznesením obvinenia v trestnej veci. Konanie o prepustení zo služobného pomeru navyše nie je ani trestným konaním, preto sa použitie zvukových záznamov zhotovených informačno-technickými prostriedkami (ďalej aj ako „ITP“) pre účely tohto konania nemôže spravovať trestným poriadkom ale zákonom č. 166/2003 Z.z. o ochrane pred odpočúvaním. Žalobca poukazujúc na § 3 ods. 1, 2 zák. č. 166/2003 Z.z. uviedol, že pre účely konania o prepustenie policajta zo služobného pomeru použitie ITP nie je prípustné, nakoľko nie je dôvodný predpoklad, že prepustenie policajta je procesný úkon nevyhnutný na zabezpečenie bezpečnosti štátu, ochranu štátu, predchádzanie a objasňovanie trestnej činnosti alebo na ochranu práv a slobôd. V tejto svojej argumentácii žalobca vychádzal aj z rozhodnutia NSSR 6Sžo/29/2013 ako aj z rozhodnutia Ústavného súdu SR II ÚS 5/2011.

Z administratívneho spisu je zrejmé, že práve nezákonne použité odposluchy boli pre správny orgán dôležitým dôkazom pre rozhodnutie vo veci. Keďže však bol tento dôkaz použitý v rozpore so zákonom a základnými ľudskými právami žalobcu, nie je ani rozhodnutie žalovaného rozhodnutím zákonným. Žalobca zároveň nesúhlasil s tvrdením žalovaného uvedeným v jeho rozhodnutí, že boli splnené podmienky ust. § 3 ods. 1 zák. č. 166/2003 Z.z., a tým bola ochrana práv a slobôd iných. Toto tvrdenie poukazuje na to, že žalovaný si bol vedomý zjavnej neprímeranosti tohto druhu dôkazu v správnom konaní a pre procesné ospravedlnenie tohto postupu nachádzal náhradné dôvody. Ak by aj skutočne bolo možné použiť odposluchy aj v prípade ohrozenia vlastníckeho práva poškodenej slečny Kaczovej, bolo by vykonanie odposluchov plne legálne napríklad aj pre účely občianskeho súdneho konania, konania podľa stavebného zákona, priestupkového konania a iných konaní, ktorých predmetom môže byť ochrana vlastníctva. Tvrdení účel použitia ITP je sám o sebe absurdný. Žalovaný vo svojom rozhodnutí tvrdil, že bolo potrebné začať konanie o prepustení žalobcu a použiť v ňom ako dôkaz odposluchy s tým účelom, aby sa ochránilo vlastníctvo peňažných prostriedkov, ktoré mali tvoriť úplatok a ktoré mali patriť osobe, ktorá ho mala poskytnúť. Žalobca vyjadril pochybnosť nad tým, či je takto špecifikovaný účel v súlade s účelom použitia ITP vymedzeným v § 3 ods. 1 zák. č. 166/2003 Z.z..

Žalobca namietal, že správny orgán porušil jeho procesné práva, neakceptoval jeho žiadosť o oznámenie termínov vykonávania dôkazov a o účasť na týchto úkonoch, pričom tvrdil, že nejde o trestné konanie, a preto žalobca uvedené právo nemá. Takýto postup správneho orgánu považoval žalobca za nezákonný. Právo na účasť pri vykonávaní dôkazu (konfrontovať výpovede svedkov, klásť im otázky)

je neoddeliteľným právom každého účastníka každého správneho konania. Rovnako nezákonným zásahom zo strany správneho orgánu je aj nevykonanie výsluchu svedka p. R. navrhnutého dňa 14.10.2013. Hoci žalobca uviedol relevantný dôvod na tento dôkaz správny orgán bez riadneho odôvodnenia vykonanie dôkazu zamietol. Ďalším procesným pochybením zo strany správneho orgánu je nerešpektovanie zdravotnej nespôsobilosti žalobcu, kedy v zastúpení dňa 01.10.2013 a následne aj 15.10.2013 oznámil svoju práceneschopnosť, pričom podložil toto oznámenie lekárskeho potvrdením. Žalovaný nemal dôvod neveriť takémuto potvrdeniu, ale pokiaľ áno, mal možnosť preveriť žalobcov zdravotný stav posudkovým lekárom. Nič nenútilo správny orgán ukončiť konanie, avšak napriek námietke žalobcu tak urobil a vo veci rozhodol.

Žalobca tiež namietal, že žalovaný v rozpore so zásadou „v prospech aj neprospech“ a zásadou „rovnosti zbraní“ vyhodnotil výpoveď svedka D. tak, že „... túto výpoveď nemožno brať s plnou hodnovernosťou, nakoľko jeho výsluch navrhol menovaný a nemožno vylúčiť, že nevypovedal v jeho prospech.“ Takýto absurdný záver správneho orgánu sám o sebe vypovedať o objektivite jeho hodnotenia. Nie je známe, na základe akého právneho predpisu je možné hodnotiť výpoveď svedka podľa toho, kto navrhol jeho vypočutie. Súčasne absurdné je aj tvrdenie, že nemožno vylúčiť, že svedok vypovedal v prospech žalobcu. Svedok jednoznačne vypovedal v prospech žalobcu, čo je skutočnosť, s ktorou sa mal správny orgán v odôvodnení vysporiadať, k čomu však v rozpore so zásadou preskúmateľnosti rozhodnutia nedošlo. Rovnako neobjektívnym bolo aj predloženie veci na vyjadrenie odborovému orgánu pred ukončením dokazovania. Záverečné vyjadrenie a návrh dôkazov mal dať žalobca v lehote do 17.10.2013, odborovému orgánu však bol spis predložený už 11.10.2013, t.j. pred vykonaním dôkazov. Odborový orgán sa teda vyjadroval za procesne neukončeného stavu konania, nemohol sa teda objektívne oboznámiť s dôkazmi svedčiacimi v neprospech a prospech žalobcu.

III.

Vyjadrenie žalovaného

Žalovaný sa vyjadril k žalobe písomným podaním doručeným súdu dňa 05.05.2014, zotrval na svojom doterajšom právnom názore, žalobu považoval za nedôvodnú a žiadal ju zamietnuť.

Pokiaľ ide o žalobcom namietané porušenie prezumpcie neviny, žalovaný uviedol, že nie je pravdou, že by dôvodom pod písm. f/ § 192 ods. 1 zákona vyjadril zákonodarca rešpektovanie ústavnej zásady prezumpcie neviny. V konaní o prepustení sa totiž táto zásada trestného konania neuplatňuje, čo je aj ustálený právny názor Najvyššieho súdu SR, podľa ktorého správny orgán, ktorý rozhoduje o prepustení policajta zo služobného pomeru je vybavený kompetenciou konať samostatne, bez povinnosti vyčakať na výsledok trestného konania. Aj prípadný oslobodzujúci rozsudok však neznamená, že sa policajt nedopustil porušenia služobnej prísahy. V konaní o prepustení totiž nie je rozhodované o vine alebo nevine policajta zo spáchania trestného činu ani priestupku, iba sa rozhoduje o ponechaní policajta v služobnom pomere z hľadiska konania nezlučiteľného s jeho postavením a úlohami.

Žalovaný nesúhlasil ani s námietkou o použití dôkazov získaných v rozpore so zákonom. Nadriadený nezaložil napadnuté rozhodnutie v podstatnej miere iba na dôkazoch získaných z odposluchov telefónnej stanice žalobcu vykonaného v čase pred vznesením obvinenia v trestnej veci. Napadnuté rozhodnutie totiž nadriadený založil na výpovediach svedkov, ktoré žalobcu jednoznačne usvedčili z uvedeného konania. Hodnovernosť výpovedí bola potvrdená aj odposluchmi, teda dôkazmi zabezpečenými využitím ITP, nie však v podstatnej miere. V danom prípade v súlade s § 3 ods. 1 zákona č. 166/2003 Z.z. išlo o ochranu vlastníckeho práva k finančným prostriedkom osoby, od ktorej ich žalobca nezákonne prostredníctvom Simony Y. vyžiadal. V súlade s § 3 ods. 2 tohto zákona možno ITP použiť výlučne na dosiahnutie účelu pri plnení úloh štátu, ktoré spĺňajú podmienky podľa ods. 1, pričom v danom prípade išlo o prepustenie policajta zato, že porušil zvlášť hrubým spôsobom práva iného. Pokiaľ sa žalobca vo svojej žalobe odvolával na rozhodnutie NSSR 6Sžo/29/2013 a rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 5/2011 žalovaný uviedol, že NSSR už v minulosti vydal rozhodnutia s opačným právnym názorom, čo do využitia ITP v konaní o prepustení, a teda nejde o zaužívanú súdnu prax, naviac každé rozhodnutie sa vzťahuje na individuálny prípad.

Žalovaný taktiež nesúhlasil s tým, že bolo žalobcovi odňaté právo na účasť v konaní. Zákon neukladá nadriadenému informovať účastníka administratívneho konania o termíne vykonávania dôkazov, nejedná sa o trestné konanie. Odmietnutie výsluchu p. R. bolo žalobcovi nadriadeným riadne

zdôvodnené. Uvedený svedok totiž nebol príslušníkom PZ a nemal žiaden vzťah k predmetnému konaniu, mal byť iba v minulosti zaradený na inšpekčnej službe. Takisto žalovaný nesúhlasil s tým, že by nerešpektoval zdravotnú nespôsobilosť žalobcu. Práceschopnosť nie je prekážkou prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z.z.. Účastník konania je zároveň povinný postupovať tak, aby svojim konaním nesťažoval a nezdržoval priebeh konania.

Žalovaný neakceptoval ani námietku o neobjektívnom hodnotení dôkazov. Je potrebné vziať do úvahy správanie sa žalobcu počas konania o prepustení, keď sa snažil spôsobovať prieťahy, vyhýbal sa nadriadenému, odmietol oboznámiť sa so spisovým materiálom z dôvodu, že jeho súčasťou bol aj návrh na prepustenie, hoci oboznamovanie sám žiadal a v tomto kontexte potom navrhol aj výsluch svedka D. svojho známeho, a preto skutočne nemožno vylúčiť, že tento vypovedal v jeho prospech, dokonca že sa na predmetnom mieste stretnutia žalobcu so svedkyňou Y. a svedkom Z. nachádzal na požiadanie žalobcu preto, aby mohol neskôr vypovedať v jeho prospech.

Návrh spolu s dôkazným materiálom bol príslušnému odborovému orgánu k zaujatiu stanoviska doručený dňa 11.10.2013 a stanovisko bolo predsedom ZO OZP 10-03 Košice spracované dňa 14.10.2013 na základe predloženia návrhu na prepustenie ako aj všetkých zadovážených dôkazov a súvisiaceho písomného materiálu. Žalobca bol písomne upovedomený o možnosti oboznámiť sa s návrhom na jeho prepustenie dňa 15.10.2013, teda keď už mal aj stanovisko odborového orgánu. V tejto písomnosti mu zároveň nadriadený oznámil, že svoje písomné pripomienky, návrhy, námietky alebo dôkazy môže predložiť v lehote do 17.10.2013. Nie je teda pravdou, že by bola vec predložená odborovému orgánu pred ukončením dokazovania.

IV.

Konanie na správnom orgáne

Z pripojeného administratívneho spisu súd zistil skutočnosti, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné tak, ako boli nimi opísané v ich písomných podaniach. Žalovaný v personálnom konaní rozhodujúci v oboch stupňoch vydal v úvode odôvodnenia rozsudku opísané rozhodnutia, pričom odôvodnenia týchto rozhodnutí sú obdobné ako vyjadrenie k žalobe. K jednotlivým častiam týchto rozhodnutí a k skutočnostiam medzi účastníkmi sporným sa súd detailnejšie vyjadril nižšie v odôvodnení tohto rozsudku.

V.

Posúdenie veci

Krajský súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutia v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 O.s.p.), ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci, a preto podľa § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. napadnuté rozhodnutia zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom, t.j. najmä s hmotnými a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Úlohou súdu v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo

vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona sa policajt prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 233 ods. 1 zákona oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady.

Podľa § 233 ods. 2 zákona oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa § 238 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z.z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Podľa § 238 ods. 4 zákona oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 241 ods. 1 prvá veta zákona rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní.

Podľa § 241 ods. 3 zákona v odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

K základným povinnostiam policajta podľa § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. patrí okrem iného aj povinnosť plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený; zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s ostatnými záujmami, najmä zneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného; v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť PZ alebo ohroziť dôveru v tento zbor a dodržiavať služobnú disciplínu.

Každý príslušník PZ má väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a svojim správaním má byť vzorom vo vzťahu k ostatným občanom, z čoho vyplýva aj jeho postavenie v spoločnosti. Na činnosť PZ sú kladené vyššie nároky, a to nielen počas priameho výkonu štátnej služby, ale aj mimo nej. Hlavnou úlohou PZ je chrániť záujmy spoločnosti a s tým sú spojené vyššie nároky na činnosť príslušníkov PZ.

Zložením sľubu podľa § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. sa občan stáva príslušníkom PZ - kategórie osôb, ktorých konanie, ak je v rozpore s právnymi predpismi, bude pre služobné pomery posudzované cez obsah tohto sľubu. Takýto výnimočne zodpovedný prístup policajta k rešpektovaniu predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcie štátu. Funkciu štátu plní policajt za odmenu a s tým súvisiace nadštandardné sociálne, dôchodkové a zdravotné zabezpečenie. Od iných osôb nemožno očakávať plnenie sľubu, vyššiu vernosť a ani zhovievavosť k policajtovi, ktorý sa dopustil protiprávneho konania. Naopak, prirodzeným je očakávanie, že policajti pri svojom postavení budú príkladne rešpektovať zákony štátu nielen v rámci služby, ale aj mimo nej tak, ako sa k tomu zaviazali.

V prípade, že sa policajt dopustí konania v rozpore s právnymi predpismi alebo v rozpore so služobnou prísahou a služobnými povinnosťami, posúdi jeho nadriadený s personálnou právomocou, závažnosť takéhoto porušenia, pričom toto posúdenie je predmetom správneho uváženia (diskrečnej právomoci). Súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal toto oprávnenie správneho orgánu, pretože by tým vystupoval do právomoci orgánu exekutívy, kedy z § 245 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že pri rozhodnutí, ktoré

správny orgán vydal na základe zákonom povolenej úvahy, preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť právneho rozhodnutia.

Zároveň však platí, že účelom každého administratívneho, teda aj personálneho, konania je vo všeobecnosti objektívne zistiť, či došlo k takému skutku, ktoré odôvodňuje personálny postih voči policajtovi. Oprávnený orgán s personálnou právomocou rozhodujúci o prepustení policajta je povinný čo najúplnejšie zistiť podklady pre rozhodnutie tak, aby neboli žiadne dôvodné pochybnosti o prejednávnej veci. Objasniť takýto skutok znamená okrem iného spoľahlivo zistiť a ustáliť všetky právne relevantné skutočnosti, vyhodnotiť dostupné dôkazy v prospech i neprospech policajta a vyhodnotením na základe voľného hodnotenia dôkazov rozhodnúť, či vykonané dôkazy sú dostatočné pre preukázanie zodpovednosti policajta za predmetný spáchaný skutok (konanie). Nie je pritom rozhodujúce, či protiprávne konanie policajta preukazuje jeden alebo skupina dôkazov, v akej forme sú tieto dôkazy (napr. výpoveď svedka, listiny), ak taký dôkaz alebo dôkazy nepochybne takéto konanie preukazujú.

Pokiaľ nastane situácia, kde sú voči sebe prezentované protikladné hodnotenia skutkového stavu napríklad medzi policajtom a svedkom alebo svedkami navzájom, je nutné posúdiť hodnovernosť jednotlivých výpovedí a zároveň sa žiada v takomto prípade hodnovernosť podprieť i inými dôkazmi, ktoré sú k tomu spôsobilé.

Pokiaľ ide o otázku možnosti použiť ako dôkaz v personálnom konaní výstupy z ITP, ktoré boli získané v rámci trestného konania zákonným spôsobom, súd poukazuje na § 238 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z.z. podľa ktorého v konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Všeobecne záväzné právne predpisy, ani zákon č. 166/2003 Z.z., nevyklúčujú možnosť zvukových záznamov zhotovených prostredníctvom ITP ako dôkaz v personálnom konaní, pokiaľ je splnená podmienka, že takéto dôkazy boli získané v súlade s príslušnými právnymi predpismi. Záujem spoločnosti na legálnosti počínania príslušníkov PZ je podľa názoru významnejší, ako ochrana súkromia príslušníka PZ, a to zvlášť v prípade, keď sa tento dopúšťa protispoločenského resp. protizákonného konania ohrozujúceho právny poriadok Slovenskej republiky. Je však potrebné, aby ITP boli použité iba vtedy, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné a za podmienok definovaných zákonom a aby základné právo (sloboda) na súkromie bolo použitím ITP obmedzené len v nevyhnutnom rozsahu a nie dlhšie ako je to nevyhnutné na dosiahnutie zákonom uznaného cieľa na ktorý slúži.

V súdnej veci však nebolo kardinálnou otázkou, či použitie ITP ako dôkazu získaného v trestnom konaní je prípustné aj pre konanie personálne vo všeobecnom kontexte. Súd už síce vyššie svoj právny názor na možnosť použitia ITP aj pre potreby personálneho konania naznačil, zároveň však je si vedomý skutočnosti, že v danej problematike súdna prax nedisponuje doposiaľ ustáleným právnym názorom a v judikatúre slovenských súdov možno nájsť rozdielne právne názory na uvedenú problematiku.

V danom prípade boli použité ako dôkaz prepisy telefónnych hovorov a sms-správ žalobcu zhotovených prostredníctvom ITP v období od 03.07.2013 až 15.07.2013. ITP boli použité na základe uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. KS KE -V-39-1/2013-4-Ntt zo dňa 25.03.2013 a následných predĺžení rozhodnutia uzneseniami zo dňa 17.06.2013 a 16.07.2013. Trestné stíhanie vo veci prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona a prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona na tom istom skutkovom podklade, aký sa uvádza v preskúmaných rozhodnutiach žalovaného, bolo začaté uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby východ ČVS: G.-XX/OISV-SV-XXXX zo dňa 17.07.2013. Žalobcovi bolo vznesené obvinenie uznesením ČVS: G.-XX/OISV-SV-XXXX zo dňa 02.09.2013. Preskúmaním uvedených listín súd zistil, že prepisy hovorov a sms-správ žalobcu boli prostredníctvom ITP zadovážené pred začatím trestného stíhania vo veci.

Podľa § 115 ods. 1 Trestného poriadku v trestnom konaní o korupcii možno vydať príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, ak možno dôvodne predpokladať, že budú zistené skutočnosti významné pre trestné konanie. Podľa ods. 7 tohto ustanovenia, v inej trestnej veci, ako je tá, v ktorej sa odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vykonal, možno záznam ako dôkaz použiť len vtedy, ak sa súčasne aj v tejto veci vedie trestné konanie pre trestný čin uvedený v ods. 1. Ako vyplýva z uvedených zákonných ustanovení, dôkaz vykonaný prostredníctvom ITP nemohol byť

dôkazom zákonným, pretože bol vyhotovený v rámci iného trestného konania (ani sa netýkajúceho žalobcu), pričom zároveň vo veci skutku zhodujúceho sa s predmetom personálneho konania sa trestné stíhanie vo veci začalo až po časovom období realizovania ITP. Takto dôkaz získaný v rozpore so zákonom (Trestným poriadkom) nebolo možné použiť v trestnom konaní a logicky, ako nezákonný dôkaz, ani v žiadnom inom administratívnom konaní, akým bolo aj predmetné súdom preskúmané personálne konanie voči žalobcovi. Správny orgán nebol oprávnený na takto získaný dôkaz prihliadať, a pokiaľ tak urobil, čo je zrejme z jeho rozhodnutia, konal v rozpore so zákonom.

Pokiaľ ide o ďalšie v personálnom konaní vykonané dôkazy, tieto, na rozdiel od tvrdenia žalovaného, súd nepovažoval za natoľko presvedčivo preukazujúce protiprávnosť konania žalobcu. Svedkyňa G. Y. vypovedala, že požiadala žalobcu o pomoc pri vybavení skúšky pre svojho priateľa na Lekárskej fakulte v Y., pričom mu na jeho požiadanie mala odovzdať sumu 2.000 eur dňa 24.06.2013 na M. ulici v Košiciach. Správny orgán nemal k dispozícii ďalšie dôkazy, ktoré by potvrdzovali tvrdenie svedkyne G. Y., jej svedeckú výpoveď žiaden dôkaz nepotvrdil. G. R. Z. Z. síce vypovedal, že požiadal svoju priateľku G. Y. o pomoc pri vybavení skúšky a tá mu sľúbila, že osloví žalobcu, že jej odovzdať sumu 2.000 eur a svedkyňa ich mala následne odovzdať žalobcovi. Pri preberaní uvedenej sumy však svedok nebol. Svedok sa zúčastnil aj stretnutia dňa 10.07.2013 spolu so svedkyňou a žalobcom v X. X. v Košiciach, kde všetci traja sedeli pri stole a svedkyňa mala od žalobcu žiadať vrátenie vyššie uvedenej sumy, nakoľko skúšku nevybavil. Predmet rozhovoru však mal svedok sprostredkovaný od svedkyne. Žalobca vo svojom vyjadrení k personálnemu konaniu poprel tieto tvrdenia. Ďalší svedkovia, ktorých výpoveď zaradil žalovaný medzi podklady k rozhodnutiu (výpoveď I.. N. D., I.., C.., I.. N. M. a G. D.) nepotvrdili tvrdenia svedkyne.

Súd preskúmaním všetkých dôkazov (zákonných), ktoré žalovaný v predmetnom personálnom konaní zabezpečil a o ktoré oprel svoje rozhodnutie, dospel k záveru, že tieto objektívne nepreukazujú skutok, ktorý bol dôvodom na rozhodnutie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z.. Dôkazy, ktoré správny orgán ako zákonné smel použiť v personálnom konaní, nepreukazovali, že by žalobca prijal sumu 2000,- eur od svedkyne Simony Kaczoovej za účelom vybavenia skúšky na Lekárskej fakulte v Košiciach pre jej priateľa. Uvedené konanie z dôkaznej situácie nevyplývalo, a preto žalovaný k záveru, že žalobca svojim konaním porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, pretože nebol čestný a disciplinovaný, keď prisľúbil na požiadanie pomôcť vybaviť postupovú skúšku, za čo si vyžiadal úplatok v sume 2000,- eur, ktorý následne aj prijal, dospel predčasne bez podpory vykonaných dôkazov, pričom zistený skutkový stav pre takéto rozhodnutie nebol dostatočný. Prepisy zvukových záznamov a sms-správ získaných prostredníctvom ITP žalovaným prezentované závery síce naznačujú, ich použitie vzhľadom na vyššie uvedené dôvody však nebolo možné a žalovaný na takto získaný nezákonný dôkaz nemal prihliadať. Žalovanému sa následne rozpory vo výpovediach svedkov a z nich vyplývajúce protichodné skutkové zistenia nepodarilo dostatočne podrobiť skúške hodnovernosti prostredníctvom iných (doplňujúcich) dôkazov podporujúcich tvrdenie jednej či druhej strany zúčastnenej na udalostiach opisovaných v rozhodnutí.

V predmetnom konaní neboli dôsledne zistené všetky skutočnosti dôležité pre rozhodnutie a zostali nezodpovedané mnohé otázky. V prvom rade je tu rozpor medzi tvrdeniami žalobcu a tvrdeniami svedkyne Simony Y., ktoré možno z dôkazného hľadiska považovať za rovnocenné, pričom však tieto rozpory neboli potvrdené alebo vyvrátené ostatnými dôkazmi, napr. výpoveďami ostatných svedkov. Ani komplexným posúdením všetkých dôkazov, ktoré mal správny orgán k dispozícii, nemohol nad všetky pochybnosti konštatovať spáchanie skutku tak ako je uvedený v preskúmanom rozhodnutí a vzhľadom na nedostatok dôkazov objasňujúcich priebeh prejednávaneho skutku nemohol správny orgán posúdiť zákonnosť (protizákonnosť) konania žalobcu, ktoré malo byť dôvodom na jeho prepustenie zo služobného pomeru príslušníka PZ.

Úlohou žalovaného v ďalšom konaní bude odstrániť vyššie uvedené rozpory, predovšetkým zabezpečiť dôkazy potvrdzujúce alebo vyvracajúce tvrdenia žalobcu alebo G. Y.. Jeho úlohou bude doplniť dokazovanie tak, aby bol presne zistený priebeh predmetných udalostí a pokiaľ to bude možné a potrebné, preveriť pravdivosť tvrdení žalobcu a svedkov. V prípade, že priamy dôkaz alebo súbor nepriamych dôkazov nepreukáza, že sa skutok opisovaný v preskúmanom rozhodnutí stal, dáva súd do pozornosti, že aj v personálnom konaní sa má uplatniť zásada in dubio pro reo, z ktorej vyplýva

povinnosť správneho orgánu preukázať všetky skutočnosti tak, aby o skutku neexistovali dôvodné pochybnosti. V opačnom prípade správny orgán nesmie rozhodnúť v neprospech žalobcu.

Žalobca namietal, že žalovaný mal zohľadniť zásadu prezumpcie neviny a že mal vyčkať na závery trestného konania, pretože, skutok ktorý bol dôvodom jeho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka PZ bol zároveň skutkom, pre ktorý bol žalobca stíhaný v trestnom konaní. V tejto súvislosti súd poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR (napr. 2Sžo/156/2008, 2Sžo/189/2010), z ktorej vyplýva, že „v konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a navyše v tomto konaní ani neplatí zásada prezumpcie neviny. Účelom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru nie je otázka jeho viny alebo neviny, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru podľa zákona č. 73/1998 Z. z.. Preto nemožno vo veci žalobcu v súdnom preskúmvacom konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku skúmať otázku prezumpcie neviny, trestnosť činu v rozsahu, ktorý je v konaní pred trestným súdom, prípadne naplnenie znakov skutkovej podstaty priestupku podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Súd teda v personálnych veciach príslušníkov Policajného zboru nie je viazaný rozhodnutím príslušného orgánu o tom, či bol spáchaný trestný čin alebo priestupok. Sankciu za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou a sankciou. Zákonné predpoklady prepustenia musia byť splnené v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu.“

Uvedenú judikatúru je potrebné chápať v tom zmysle, že správne orgány rozhodujúce v personálnom konaní o prepustení príslušníka PZ zo štátnej služby neskúmajú trestnoprávnú zodpovednosť a ani otázku viny alebo neviny, ale skúmajú naplnenie pojmových znakov skutkovej podstaty inštitútu prepustenia podľa § 192 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z.. Porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou, resp. priestupkovou zodpovednosťou policajta. Skutočnosť, že personálne konanie je nezávislé (oddelené) od konania o priestupku alebo trestnom čine znamená, že správny orgán nemusí počkať na závery trestného konania, a to ani vtedy, keď je skutok podmieňujúci obe konania totožný. Súčasne to však ani neznamená, že správny orgán konajúci v personálnom konaní nie je povinný vykonať dokazovanie, ktoré objektívne preukazuje skutok, ktorý je predmetom personálneho konania a že nie je potrebné náležite zistiť skutkový stav.

Prepustiť policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona je možné len v tom prípade, že mu bolo preukázané protiprávne konanie, ktoré je hrubým porušením služobnej prísahy a služobnej povinnosti, ktoré je nezlučiteľné so zotrvaním v policajnom zbore. Uvedené síce nemožno zamieňať so zásadou trestného, resp. priestupkového konania, akou je prezumpcia neviny, avšak zákonné predpoklady prepustenia musia byť splnené v čase rozhodovania o policajtovi, tieto ale nie sú závislé od výsledku prípadného trestného alebo priestupkového konania. Znamená to, že pokiaľ sa nepreukáže vykonaným dokazovaním v priebehu personálneho konania, že sa žalobca dopustil protiprávneho konania, nemožno rozhodnúť o tom, že sa prepúšťa zo služobného pomeru pre dôvod uvedený v § 192 ods. 1 písm. e/ zákona, teda že porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Z týchto dôvodov sa súd nestotožnil ani s výkladom § 192 ods. 1 písm. e/, f/ zákona, ktorý žalobca vyložil v tom zmysle, že zákonodarca vyjadril rešpektovanie ústavnej zásady prezumpcie neviny, podľa ktorej sa ako na nevinného hľadá na každého, kým nebol odsúdený na trestný čin. Správny orgán v personálnom konaní koná samostatne nezávisle od orgánov činných v trestnom konaní. Ani z dikcie § 192 ods. 1 písm. e/ a f/ zákona č. 73/1998 Z.z. nevyplýva povinnosť správneho orgánu vyčkať do právoplatného rozhodnutia v trestnej veci, pokiaľ aj skutok, na základe ktorého prepustil policajta zo štátnej služby je zhodný so skutkom, ktorý bol dôvodom na trestné stíhanie. V praxi môže nastať aj situácia, že správny orgán skutok, ktorý je predmetom trestného konania, nevyhodnotí ako dôvod na začatie konania o prepustení, prípadne nebude v jeho možnostiach skutok náležite preskúmať a rozhodne o prepustení policajta až po jeho právoplatnom odsúdení trestným súdom. Ustanovenie § 192 ods. 1 písm. f/ zákona však nebráni oprávnenému orgánu s personálnou právomocou konať a prípadne rozhodnúť po dostatočnom zistení skutkového stavu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že v priebehu personálneho konania nebol vypočutý ku skutočnostiam, ktoré boli dôvodom jeho prepustenia, s touto námietkou sa súd stotožnil, pretože bolo v rámci konania povinnosťou správneho orgánu vypočuť žalobcu za tým účelom, aby bol skutkový stav zistený čo najúplnejšie a zároveň aj z dôvodu, že dokazovanie musí smerovať nielen ku skutočnostiam preukazujúcim protiprávnosť konania policajta na prospech rozhodnutia o jeho prepustení, ale je nevyhnutné zachovať pri dokazovaní proporionalitu a zisťovať i skutočnosti, ktoré sú v prospech policajta. V konečnom dôsledku však toto procesné pochybenie nebolo natoľko závažné, aby malo za následok konštatovanie, že žalobou napadnuté rozhodnutie je z uvedeného dôvodu nezákonné, keďže sa žalobca k veci mohol kvalifikovane vyjadriť, napr. v rámci odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu. Žalovaným bolo žalobcovi umožnené, aby sa oboznámil so všetkými relevantnými dôkazmi vykonanými v konaní a žalobca sa ku nim aj vyjadril. V tomto ohľade súd nezistil na konaní správneho orgánu žiadnu zákonnú vadu.

V rámci nového prejednaní veci po zrušení žalobou napadnutého rozhodnutia bude úlohou správneho orgánu doplniť dokazovanie aj o výsluch žalobcu a ako už bolo vyššie uvedené, podrobiť jeho výpoveď skúške hodnovernosti aj za pomoci dokazovania v rozsahu potrebnom na riadne zistenie skutkového stavu, ktoré bude dostatočné pre vydanie rozhodnutia vo veci.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody dospel súd k záveru, že žaloba je dôvodná a preto rozhodnutia žalovaného vydané v oboch stupňoch ako nezákonné podľa § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom, súc viazaný v tomto rozsudku vysloveným právnym názorom súdu, bude postupovať v naznačenom smere.

Žalobcovi súd náhradu trov konania nepriznal, i keď mu podľa § 250k ods. 1 O.s.p. vzhľadom na jeho úspech v konaní patrila, pretože síce náhradu trov žiadal vo svojej žalobe, avšak ju v priebehu súdneho konania ani v lehote podľa § 151 ods. 1 O.s.p. nevyčísľil.

Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. v znení zákona č. 33/2011 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne, dvojmo prostredníctvom Krajského súdu v Bratislave.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.